

стро изворче. Тамъ живѣла неговата малка сестричка — горска самодива.

Тя чула сладкия гласъ на сребърното звънче и весело изтичала отъ своята колибка, изплетена отъ найхубави горски треви и цвѣтя. Като видѣла ангелчето, тя се спустнала да го посрещне, прегърнала го и го попитала:

— Какво е това чудно звънче?

— Подари ми го едно добро дете, — отговорило ангелчето. — Дойдохъ да те попитамъ, какво да го правимъ.

— Ще го закачимъ, да ни радва съ сладкия си звънъ, — отговорила весело самодивата.

Тогава ангелчето литнало къмъ небето и закачило съ невидими нишки звънчето за звездитѣ. И звънчето останало да виси надъ гората, надъ бистрото изворче, кждето живѣла самодивата. На Възкресение тя протѣгала къмъ него нѣжнитѣ си ржце, изчиствала го отъ бисернитѣ капки на росата, и то огрѣвало, като слънце. А лекиятъ зефиръ го разлюлѣвалъ съ крилата си, и неговиятъ сребъренъ звънъ, като чудна пѣсенъ, се разливалъ надъ земята. Децата слушатъ тази чудна пѣсенъ, която иде отъ небето, и всички ставатъ добри и кротки, като ангели.

*

За едно такова дете, което чуло пѣсенъта на сребърното звънче, и азъ ще ви разкажа!

Владко бѣше бедно дете. Баща му падна на бойното поле далече нѣкъде въ Добруджа. Само полскитѣ цвѣтя кичеха гроба му, а вѣтрецътъ носѣше отъ далечния край скръбъта на неговитѣ близки. Майка му го даде да учи занаятъ, да припечелва и той хлѣба си. Веднажъ, когато се връщаше отъ работа, Владко видѣ весели деца да играятъ на пжтя съ една хубава пѣстра топка. И той се спрѣ да ги гледа. Колко хубава бѣше тази топка! И колко леко подскачаше!

Владко реши да си купи такава топка. И започна да пести. Когато спести десетъ лева, той ги стисна въ ржка и тръгна изъ чаршията.

Сърдцето му биеше отъ радостъ. Той вървѣше и му се струваше, че топката е вече въ ржцетѣ му,